

1914, jež přisoudila sice nemanželské dceři právní postavení manželského descendentu oproti matčiným ascendentům, avšak opomenula k této změně přízpusobiti též § 1220.

Nemanželská dcera (vnučka) má totiž podle návrhu nárok na věno i od rodičů své matky.

Novelou z roku 1914 škrtnuta byla původní slova starého § 165: »Die unehelichen Kinder sind überhaupt von den Rechten der Familie und der Verwandtschaft aus-ge-schlossen«.

Nemanželská dcera (vnučka) má právo žádati přínos od osob k tomu povinných v e s t e j n é m r o z s a h u, jako dcera manželská, totiž podle jmění a stavu osob zavázaných.

Konečně místo slov »důd a bába« užívá se k návrhu pana sekčního chéfa Rátha slov »staří rodiče«.

V § 1221 vypuštěna byla slova »jedoch ohne strengere Erforschung des Vermögensstandes« a vsunuta tam slova »staří rodiče«.

K § tomu podotýkám, že žádost se provádí v řízení nesporném.

Do § 1222 vsunuta slova »staří rodiče«. Vnučka se může provdati i bez vědomí, nebo proti vůli svých starých rodičů; stačí, že se nevdala bez vědomí resp. proti vůli svých rodičů, a přece může mít v tom případě i proti stařeým rodičům národ na přínos.

§§ 1223 a. 1224 jsou beze změny.

V § 1225 vypuštěna byla slova »Vor geschlossener Ehe«. Manžel ovšem může požadovati věno jedině na základě smlouvy svatební. Ale slíb-li se mu věno třebas p o u z a v ř e n í s ů a t k u, ovšem za šetření formy spisu notářského, jest to platné.

§ 1226 byl vypuštěn a bude umístěn v uvozovacím zákoně. Obsahem bude paragraf ten přízpusoben k § 1. lit. c) zák. z 25. července 1871. č. 76 ř. z. a k § 55 konkursního řádu.

Já jsem navrhol toto znění:

§ 1226. Aby potvrzení o přijetí věna, i když potvrzení to děje se vůči komukoliv, bylo platné, jest nezbytno, aby se stalo spisem notářským.

Ocitl-li se manžel v úpadku, jest potvrzení jeho, že věno obdržel, důkazem proti každému, stalo-li se spisem notářským, sepsaným v době, kdy věno přijal a nebo nejpozději dva roky před vyhlášením konkursu.

Je-li manžel obchodníkem zapsaným a nebo osobně ručícím společníkem zapsané společnosti obchodní, jest nutno, aby smlouvy svatební byly zapsány v rejstříku obchodním (§ 16. obch. zák.), mají-li mít účinek proti jeho obchodním věřitelům.

V § 1227 nahrazeno slovo »und« disjunktivním »nebo«, čímž předmět věna jest k mému návrhu pojmově rozšířen na vše, čeho lze užívatí, n e b o c o l z e z e c i z i t í.

(Dokonč.)

Rozhodnutí ze »Souboru legislativy a judikatury«. (Nákladem knižtisk. Stursa, Kraut a spol. v Brně.) Oddělení administrativní.

Zákon o stavebním ruchu č. 45/1922 nepřiznává stavebníkovi právo libovolně voliti si pozemek pro zamýšlenou stavbu, bez ohledu na zájmy vlastníka pozemku.

Pouhá větší výhoda stavebníkova nesmí býti tedy vyvažována újmou osoby třetí, do její vlastnícké sféry se vyvlastněním zasahá.

(Nález ze dne 14. května 1923 č. 8056.)

Podle zákona o stavebním ruchu (č. 45 z r. 1922) nemá vlastník domu vystaveného na cizím pozemku nárok na vyvlastnění tohoto pozemku.

(Nález ze dne 18. června 1923 č. 10.804.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Mají-li manželé mimo stejným dílem jim patřící aktiva a mimo solidárně nebo stejným dílem povinované dluhy, ještě každý z nich zvláštní majetek nebo zvláštní dluhy, nemožou učiniti jeden společný návrh vyrovnávací, nýbrž každý z nich zvláštní návrh. I rekursní soud může, zrušiv dle § 50 č. 2 vyr. ř. potvrzení vyrovnání, řízení ihned zastaviti dle § 56 č. 2. vyr. ř.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 16. října 1923 R I 881/23. Zemský soud a v. v Praze Sa 95/22.)

Vreční soud zrušil usnesení první, jímž vyrovnání bylo schváleno, a zastavil řízení vyrovnávací z těchto důvodů:

Manželé A. a B. Wovi uvedli již ve svém návrhu na zavedení řízení vyrovnacího, že jsou spoluvlastníky statku K., dále domu čp. 164 v Praze XIII. a domu čp. 582 v Praze VII., dále že B. Wová jest sama vlastníci vily v Z. a spoluvlastnicí domu čp. 622 v Praze VIII. a konečně ze seznamu přihlašek jest patrné, že také dluhy manželů těch nejsou stejné. Nalezlo tedy manželům těm dle § 2. vyr. ř., aby každý z nich předložil úplný seznam svého jmění a svých dluhů a ježto nejsou spolu sjednoceni o nějaké právnické osobě, aby každý z nich předložil návrh vyrovnací, odpovídající předpisu § 3. č. 2 vyr. ř.

Těmto zákonným předpisům nevyhovuje ani potvrzení vyrovnání, ani návrh Sa 95/22/1 a proto bylo naříkání usnesení zrušeno a řízení vyrovnávací dle § 56 č. 2 vyr. ř. zastaveno.

Nejvyšší soud nevyhovil dovolacímu rekursu manželů Wových.

Důvody: Usnesení soudu rekursního vyhovuje věci i zákonu. Ani z vyrovnacího návrhu dlužníků a ze seznamu jmění, jimi předloženého, ani z přihlašek věřitelských, ani ze zpráv vyrovnávacího správce, ze seznamu přihlašek a z usnesení zemského civilního soudu, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, nelze spolehlivě seznati, které dluhy jsou pouze dluhy K. Wa, dotyčně B. Wové, které jsou jejich společnými solidárními dluhy a které jsou polovicí nebo jiným a kterým poměrným dílem dluhy každého z obou manželů Wových. Zdali a jak byl vzat zřetel na ustanovení § 18 vyr. ř., podle něho při solidárních dluhách mohou věřitelé uplatňovati celou pohledávku proti každému dlužníku, nacházejícímu se v řízení vyrovnávacím, tedy zde proti A. Wovi i proti jeho manželce, nelze ze spisů seznati; následkem toho není také zřejmo, zdali vyrovnací kvota, věřitelům nabídnutá, dosahuje při solidárních dluhách u každého z obou dlužníků oné výše, kterou nařizuje druhý odstavec § 3 vyr. ř.

Dlužníci projevují mínění, že předpisu § 18 vyr. ř. nelze zde užití proto, poněvadž vyrovnací řízení nebylo vedeno pro každého zvláště, nýbrž pro oba společně na základě společného jejich vyrovnacího návrhu. Tento společný návrh a provedené řízení prvního soudu nevyhovují však zákonu, poněvadž neposkytují potřebného základu pro užití § 18 vyr. ř., který nerozoznává, zdali solidárně ručící dlužníci podali jediný společný vyrovnací návrh, nebo zdali každý z nich podal návrh zvláštní. V dovolacím rekursu projevené mínění, že ustanovení § 18 nelze užití, jest mylné, vycházející z mylného předpokladu, že užití § 18 řídí se podle formy vyrovnacího návrhu a vyrovnacího řízení; vzhledem na to, že § 18 obsahuje právo velcí, jemuž dlužníci povinni jsou se podrobiti a jehož v řízení vyrovnávacím dlužno dbáti, měl první soud na předpis tohoto § 18 vzít zřetel. Někteří věřitelé uvedli výslovně ve svých přihláškách, že oba manželé Wovi dluhují jim přihlášenou pohledávku solidárně; soud prví stolice byl tedy povinen, zjistiti, zdali a pokud jde o závazky solidární, zdali a pokud ti kteří věřitelé uplatňují své pohledávky podle § 18, a zdali u nich není porušeno ustanovení 2. odst. § 3 vyr. ř. o nejnižší vyrovnací kvotě.

Pokud jde o aktiva vyrovnávacích se dlužníků, tvrdí tito, že umluvili spolu společenství statků podle § 1233 obč. z. a že během řízení vyrovnacího nebylo o tom pochybností. Avšak ze spisů nikterak to nevyplývá, naopak jsou tam uvedena aktiva dílem jako společná a dílem jako výhradně vlastnictví jednoho nebo druhého dlužníka. Zdali a pokud nyníjší tvrzení dlužníků o jejich úmluvě podle § 1233 obč. z. je správné a jaký vliv by to mělo na posouzení majetkových poměrů každého z nich, není známo, ale podle 2. odst. § 63 vyr. ř. a 1. odst. § 176 konk. ř. byli dlužníci oprávněni, tuto novotu uvést v dovolacím rekursu a měl by tedy vzat býti na ni přiměřený zřetel.